

Sygn. akt IV.U 211/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Gurgacz

Protokolant: Gabriela Wojtowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Krośnie

sprawy z wniosku K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania **K. G.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

z dnia 5 kwietnia 2018 roku nr sprawy: (...)

z dnia 25 kwietnia 2018 roku nr sprawy: (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję Oddziału ZUS w (...) z dnia 25 kwietnia 2018 roku nr sprawy: (...) w części i **p r z y z n a j e** wnioskodawcy K. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia 25 marca 2018 roku;

II. **u m a r z a** postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z dnia 5 kwietnia 2018 roku nr sprawy: (...).

SSR Katarzyna Gurgacz

Sygn. akt IV U 211/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 sierpnia 2018 roku

Działając w oparciu o treść art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa / tekst jednolity : Dz. U. z 2016 r., poz. 372 / - decyzją z dnia 5 kwietnia 2018 r. nr sprawy: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) odmówił wnioskodawcy K. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia 25 marca 2018 roku.

Kolejno decyzją z dnia 25 kwietnia 2018 r. nr sprawy: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) odmówił wnioskodawcy K. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia 25 marca 2018 roku, jednocześnie uchylając decyzję z dnia 5 kwietnia 2018 r. nr sprawy: (...) w związku z nowymi okolicznościami w sprawie.

Uzasadniając swoją decyzję (...) w (...) wskazał, że wnioskodawca z dniem 24 stycznia 2017 roku wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. W okresie od dnia 25 stycznia 2017 roku do dnia 19 stycznia 2018 roku wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Po przerwie nie przekraczającej 60 dni wnioskodawca przedłożył kolejne zwolnienia lekarskie od pracy poczynawszy od dnia 12 lutego 2018 roku. Ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że okresy niezdolności do pracy spowodowane były tą samą chorobą, tzw. współistniejącą z innymi chorobami.

Powyższe decyzje zaskarżył odwołaniami wnioskodawca K. G. wnosząc o ich zmianę i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia 25 marca 2018 roku.

W uzasadnieniach wnioskodawca powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r., sygn. I BU 14/11, z uzasadnienia którego wynika, że tę samą chorobę należy definiować jako schorzenie dotyczące tego samego narządu lub układu. W konsekwencji wnioskodawca podniósł, że od 12 lutego 2018 r. stał się niezdolny do pracy z powodu zupełnie innej jednostki chorobowej, tj. oznaczonej kodem G54 (schorzenie kręgosłupa), niż niezdolność do pracy wcześniejsza, która była oznaczona kodem D38 (schorzenie płuc).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS O/(...) wniósł o jego oddalenie albowiem zgodnie z przytoczonym art. 8 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Zgodnie z art. 9 tej ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Sąd postanowił połączyć sprawy wnioskodawcy obejmujące powyżej opisane odwołania do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca K. G. z dniem 24 stycznia 2017 roku wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. W okresie od dnia 25 stycznia 2017 roku do dnia 19 stycznia 2018 roku wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne w związku z chorobą układu oddechowego (D38). Po przerwie nie przekraczającej 60 dni wnioskodawca przedłożył kolejne zwolnienia lekarskie od pracy, poczynawszy od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia 25 marca 2018 roku z powodu innej choroby oznaczonej numerem statystycznym G54 (zaburzenia korzeni i splotów nerwowych).

/dowód: akta zasiłkowe wnioskodawcy prowadzone przez (...) Oddział w (...)/

Jak wynika z opinii biegłego neurologa L. J. z dnia 19 czerwca 2018r. u wnioskodawcy niezdolność do pracy przed przerwą, tj. do dnia 19 stycznia 2018 r. była spowodowana inną chorobą (schorzenia układu oddechowego) niż niezdolność do pracy po przerwie, tj. od dnia 12 lutego 2018 r. (choroba korzeni nerwowych i splotów nerwowych G54) oraz, że wnioskodawca w przerwie w niezdolności do pracy, tj. od dnia 20 stycznia 2018 r. do dnia 11 lutego 2018 r. odzyskał zdolność do pracy.

Z opinii biegłego specjalisty chorób wewnętrznych J. K. z dnia 4 lipca 2018r. wynika, że wnioskodawcy niezdolność do pracy przed przerwą, tj. do dnia 19 stycznia 2018 r. była spowodowana inną chorobą (schorzenia układu oddechowego) niż niezdolność do pracy po przerwie, tj. od dnia 12 lutego 2018 r. (choroba korzeni nerwowych i splotów nerwowych G54) oraz, że wnioskodawca w przerwie w niezdolności do pracy, tj. od dnia 20 stycznia 2018 r. do dnia 11 lutego 2018 r. odzyskał zdolność do pracy.

/dowód: opinie biegłych: neurologa - k. 22, specjalisty chorób wewnętrznych -k. 27/

Sąd dał wiarę dokumentacji przedstawionej przez ZUS O. w (...) bowiem nie została ona zakwestionowana przez wnioskodawcę.

Sąd podzielił poglądy wypływające z opinii biegłych bowiem opinie te są logiczne, fachowe i zupełne. Sąd zauważa, że wnioski postawione przez biegłego specjalistę neurologa potwierdza biegły specjalista chorób wewnętrznych.

Zarzuty organu rentowego do opinii biegłych, że świadczenie rehabilitacyjne było przyznane również w związku ze schorzeniem neurologicznym (kręgosłupa), nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentacji zalegającej w aktach rentowych wnioskodawcy. Natomiast biegły specjalista chorób wewnętrznych w tym zakresie potwierdził w całości ustalenia i wnioski biegłego neurologa. Lekarz Orzecznik ZUS posługuje się terminem chorób współistniejących, który jest okolicznością nie mającą znaczenia prawnego w sprawie dotyczącej ustalenia okresów i przyczyn niezdolności do pracy i którym to terminem nie posługuje się ustawodawca na gruncie ustawy zasiłkowej. Ustawodawca posługuje się pojęciem „niezdolności do pracy” i biegli w swoich opiniach wypowiadali się odnośnie okresów i przyczyn niezdolności do pracy wnioskodawcy, nie zaś wyliczeniem wszystkich jednostek chorobowych jednocześnie występujących (współistniejących) u wnioskodawcy, jednakowoż nie powodujących równocześnie niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS arbitralnie i nie odwołując się do argumentacji medycznej, stwierdza, że schorzenia układu ruchu oraz limfadenopatia śródpiersia są u wnioskodawcy schorzeniami przewlekłymi i wątpliwe jest odzyskanie przez niego zdolności do pracy w tak krótkich przerwach. Przy czym takie ustalenia wywodzi wyłącznie z faktu analizy dalszego biegu okresu zasiłkowego wnioskodawcy (po okresie będącym przedmiotem zaskarżonej decyzji), kiedy wnioskodawca jest niezdolny do pracy nieprzerwanie do dnia 31 sierpnia 2018 r. w związku z chorobą oznaczoną numerem statystycznym G54 a następnie po 3 dniowej przerwie staje się niezdolny do pracy w związku z chorobą oznaczoną numerem statystycznym J84.

W ocenie sądu kolejne okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy, bez odwołania do konkretnej argumentacji medycznej nie stanowią wystarczającej podstawy do podważenia ustaleń i wniosków zawartych w opiniach biegłych, które dotyczyły innego okresu zasiłkowego (innych okresów – wcześniejszych- niezdolności do pracy). Te fakty mogą co najwyżej świadczyć o wątpliwości odnośnie odzyskania przez wnioskodawcę zdolności do pracy w 3-dniowej przerwie, natomiast nie ma żadnej medycznej argumentacji, na poparcie stwierdzenia, że sam fakt, iż ta sama choroba powróciła po ponad 7-u miesiącach! - świadczy o nie odzyskaniu przez wnioskodawcę zdolności do pracy również we wcześniejszym, opiniowanym okresie, tj. od dnia 20 stycznia 2018 r. do dnia 11 lutego 2018 r.

Organ rentowy poza odwołaniem się do faktów dotyczących przyczyn i okresów dalszej niezdolności do pracy wnioskodawcy, nie zawarł żadnych konkretnych zarzutów wskazujących na wadliwość, sprzeczność czy też braki w dotychczasowych opiniach biegłych.

Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z zakresu neurologii i chorób wewnętrznych.

Zgodnie z art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa /tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz. 1368/ zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Przepis ten statuuje zasadę, iż zasiłek chorobowy przysługuje przez 182 dni a po wyczerpaniu tego okresu nie należy się on ubezpieczonemu.

Z kolei art. 9 ust. 1 powoływanej ustawy wyjaśnia w jaki sposób należy liczyć okres 182 dni wskazanych w art. 8 i przewiduje, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Biorąc pod uwagę obydwie te przepisy należy stwierdzić, że ubezpieczony, który był nieprzerwanie niezdolny do pracy z powodu choroby przez okres 182 dni traci prawo do zasiłku chorobowego w przypadku nieprzerwanej niezdolności do pracy występującej po 182 dniu bez względu na to jaki rodzaj choroby spowodował niezdolność do pracy.

Należy także stwierdzić w kontekście tych dwóch przepisów, że każda choćby jednodniowa przerwa w niezdolności do pracy powoduje zasadniczo, iż okres zasiłkowy po tej przerwie rozpoczyna swój bieg na nowo. Od tej zasady przewidziany jest jednak wyjątek w art. 9 ust. 2 omawianej ustawy. Z przepisu tego wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ten wyjątek zastrzeżony został na niekorzyść ubezpieczonego i ma służyć ograniczeniu prawa do zasiłku chorobowego w przypadku długotrwałej choroby. Nie można mówić, iż wyjątek ten rozszerza uprawnienia ubezpieczonego tak jak postuluje to wnioskodawca.

Ponieważ niezdolność do pracy wnioskodawcy przed przerwą była spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy po przerwie, a także w przerwie wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, należy uznać, że wnioskodawca od dnia 12 lutego 2018 r. nabył prawo do nowego okresu zasiłkowego.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 25 kwietnia 2018 r. oraz na zasadzie art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z dnia 5 kwietnia 2018 r.